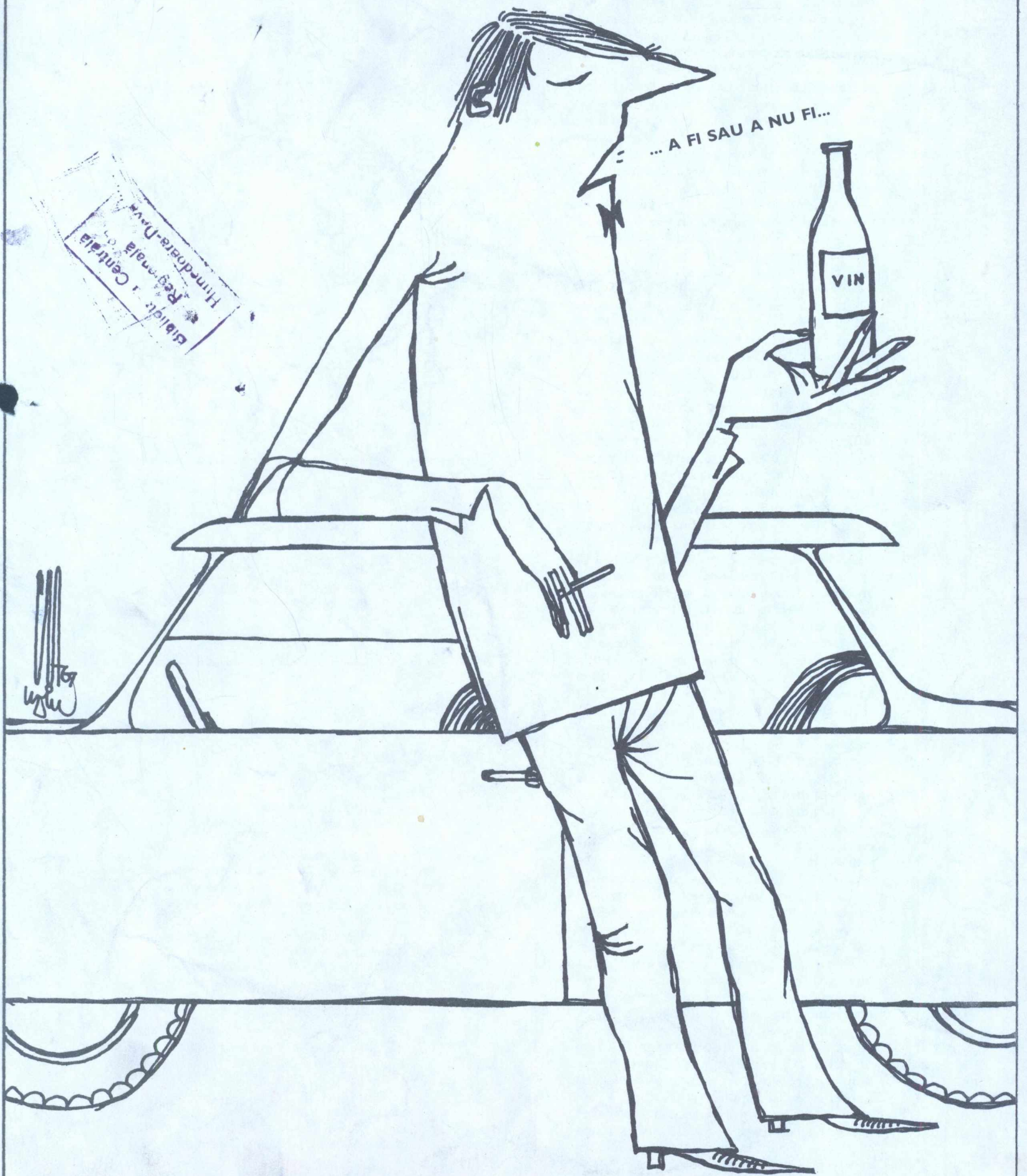

N. CLAUDIU

urzica

ANUL XIX • Nr. 13 • 15 IULIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

de SADI RUDEANU

A stă pe un scaun. Este îmbrăcat în costum de alpinist.

A: Dragi prieteni, a venit vara. Toată lumea în excursii, o-la-ri-o, o-la-ri-o! Pentru o inițiere a neinițiatilor în problemele de alpinism, voi face în fața dv. o demonstrație în legătură cu cele strict necesare unui iubitor de alpinism, astăzi, în anul 1967. Mai întâi, iubiți cititori, vă trebuie un termos. Pe care vi-l agățați după gît (se apleacă și ridică de jos un termos pe care și-l atîrnă după gît). În termos veți avea ceai cald pentru vreme rece. Dar nu vă poate lipsi un bidon (il ridică de jos și și-l atîrnă după gît). În bidon veți avea apă rece pentru vreme caldă.

În continuare, stimați telespectatori alpiniști sau ne, vă este necesar un binoclu pentru scrutarea depărtărilor, piscurilor, văilor, pantelor, în sfîrșit pentru a nu pierde nimic din natura înconjurătoare din față sau din spate (ridică un binoclu uriaș și-l atîrnă după gît). Totul cu curea și după gît, stimați colegi. Mîinile trebuie să rămîină libere pentru cățărare sau pentru, ferească Dumnezeu, un urs, lup sau alte frumuseți ale naturii.

După binoclu, dragi colegi, desigur că nu vă poate lipsi, pentru caz de noapte, o lanternă cu bătaie lungă, care este salvatoare pe nopți fără sau cu lună (ridică de jos o lanternă mare, lungă și o pune după gît) și, bineînțeles, una cu bătaie scurtă pentru locurile de popas (ridică și atîrnă după gît o lanternă dreptunghiulară). Buun.

Dar ați obosit, dragi tovarăși. Vreți să vă așezați. Pe ce vă așezați? Iată pe ce. Pe un scaunel pliant ușor și comod (il ia de jos și-l atîrnă după gît). Ceea ce însă nu trebuie să vă lipsească este, bineînțeles, posibilitatea de a imortaliza frumusețile ce vă înconjoară, ca piscuri, peșteri sau prăpăstii. Pentru aceasta, aparatul de fotografiat (il ridică și-l atîrnă) este indispensabil. Numai așa veți putea avea diverse amintiri ca: «Soția în peșteră», «Eu la izvor», «Noi doi pe creștet», «Ea urcînd» și altele.

În sfîrșit, iubiți telespectatori, știm cu toții că o excursie pe munte poate dura zile sau chiar săptămîni. Ce ne facem atunci, atîta vreme, fără Dalida, Doina Badea, Pompilia Stoian, Constantin Drăghici, Dan Spătaru și iubi dubi du? Iată însă că acest tranzistor (ridică unul mare și-l atîrnă după gît) ni-i aduce pe toți împreună cu noi în excursie. În felul acesta vom putea asculta și pe munte «Cine a iubit nu uită, cine uită n-a iubit, cine n-a uitat nu uită că-i uituc și a iubit», mă rog, cam așa ceva, sau alte cîntece care să ne stimuleze mersul. Nu vă poate lipsi însă, dragi prieteni, pentru orele cînd tranzistorul nu are emisiune sau nu mai prinde fiind prea sus, acest magnetofon portabil (il ridică de curea și-l atîrnă după gît), care vă salvează în situația arătată mai sus. Și totuși, stimați colegi, totuși, magnetofonul merge cu benzi. Benzile sînt benzi. Se termină și ele o dată. Ce ne facem? Iată ce ne facem: să nu lipsească acest acordeon (il ridică și-l atîrnă după gît), care sus pe munte ne aduce în sufletele noastre bucuria muzicii ușoare, populare și de dans.

În sfîrșit, dragi tovarăși, la acestea se adaugă rucsacul cu mîncare pe care il am în spate, după care o pornim veseli la drum (încearcă să se ridice, dar cade la loc; încearcă de două-trei ori, dar nu reușește). Da, se întimplă. Să știți însă că numai pornirea e grea (se uită în spate). Dacă sînteți buni! (apar doi care il ridică. Pornește sprijinit de ei, merge ca un om beat).

Și acum, sus pe munte (plin de entuziasm mergînd sprijinit). Pe munte! Sus, tot mai sus, olariu, olariu, hu, hu, hu... (iese).

V.TIMOC

— Parcă spuneai, cînd ai venit la programare, că îți lipsesc niște măsele...
— De atunci, mi-au crescut altele!

Pastel de vară

*Ascultați, oameni buni, (cei de față)
ce mi s-a-nțimplat azi dimineață:*

*Mi-a sărit cerul peste gard,
tocmai de la vecin. Nu i-a fost greu.
Și, pe urmă, mi-a sărit și soarele
zburînd peste mine coama lui de leu.*

*Miezul creionului se topește încet,
picurînd pe coaja subțire-a hîrtiei.
Rimele cad de căldură. Cîte-or rămîne
mai tîrziu, la apel, în batalionul poeziei?*

*Linștea arde cu flacără mică.
Peștii-n acvariu visează Oceanu-Inghețat.
Mi s-au șters din memorie culorile iernii.
Ploile toamnei s-au evaporat.*

*O, vecine, vecine,
dacă știi că frige și mușcă,
De ce nu i-ai făcut, ca tot omul, o cușcă,
și l-ai lăsat să sară gardul la mine?*

*Dar, uite se-apropie seara. Simt vîntul
cum clatină pomii, încet, ca pe funii.
Și soarele am să-l alerg, alungîndu-l
cu mătura lunii.*

AUREL STORIN

Din însemnările unui indiscret

- Trenul duminical este o obligație: plăcut este numai cel cu care pleacă alții.
- Pentru unii, nu e literatură acolo unde nu e vorbă multă.
- Și tigriilor le place să fie scărpiți.
- N-am de învățat decît de la cei tineri. Ce știu bătrînii, știu și eu. Și încă demult. Tineretul poartă-n el învățătura prezentului.
- N-ajunge să fii cinstit: trebuie să-ți faci și formele necesare.
- Supără-te numai pe biziitul muștelor, nu și-al albinelor care, muncind pentru alții, au măcar dreptul să zbirniie.
- Cînd vreau să dau prestigiul unui loc comun, îl atribui înțelepciunii populare sau vreunui mare om din străinătate.
- Carnea pe care o mînci nu trebuie să miroasă a carne, nici pește a pește. Tot așa, literatura nu trebuie să miroasă a literatură.
- Dacă face de zece ori aceeași socoteală, i se pare că iese mai ieftin.
- Dă-mi succesul, nu explicațiile insuccesului.
- Fiindcă a rămas necunoscut, se crede tînăr.
- Glorie, înseamnă de multe ori înmulțirea persoanelor care îți cer servicii.
- Îmi place să dau, dar nu-mi place să mi se ceară.
- Îmi place să lucrez cu oamenii care pun condiții. Cei care, de la început, primesc condițiile mele, mă neliniștesc.
- Fericirea îți fură, în primul rînd, luciditatea spiritului.
- Numim inteligență o anumită abilitate de a expedia cotidianul.
- Aș minți și eu, dar mi-e lene. E prea complicat. Păstrez imaginația pentru altceva.
- Îmbătrînim. Cît mai puține oglinzi și calendare!...
- La o anumită vîrstă, părul negru e indecent.
- Nu-mi place să mi se spună «maestre» fiindcă degenerază curînd în «meștere», pe urmă în «șefule».
- N-am să fac morții onoarea să mă gîndesc la ea, chiar dacă ea mi-ar face impolitețea să se gîndească la mine.

NELL COBAR

— Să se intre în ordinea sosirii!...

T. PALL

FABULĂ...
— Reclamații?! La biroul de-alături...

NOUL PIGMALION

Spune,
Poate munții aceia
Pînă departe-n apus
Vrei să-i răstorn
Cu poalele-n sus
Ca niște balerine
Pe ecran
Într-un năbădăios
French-cancan...
Poate vrei s-adun
toate vapoarele lumii
Și să ți le dau să te joci
Într-un lighean...
De mărgean.

Poate vrei arcul acela de curcubeu
Cu capăt-nfipt în sufletul meu!

Ce să fac
Să pot spulbera
Răceala asta a ta?

Poate vrei să dau afară
Pe-ndrăgostiții din parcuri
Și toate băncile
Șuvoi

În afară de una —
Pentru noi.

Poate vrei să mă vezi luptînd
Cu ultima moară de vînt!

Poate vrei să strîng
Toate razele-n flux:
Spune atît — «fiat lux» —
Și voi sta

Să fac din noapte zi...

Dar ce-mi vād ochii?

Zîmbești!

Te-ncălzești!

Din stană

Indiferentă

De piatră,

Capeți viață și pari atentă.

— Îmi spunea,

Mă-ndemnai

Să spun din nou, agreabil ecou

«Fiat lux»...

Oh, dacă formele tot sînt făcute

Aș zice mai bine

Fiat 1800...

MIRCEA BONDA

EXERCITIU PEN

CU ARCANUL

Cînd cercetările de acustică au demonstrat că notele gamei rezultă din vibrațiile precise pe secundă ale unor strune sau membrane întinse, și cînd fizicianul traduce «Sonata Lunei» printr-un șir de cifre care consemnează vibrațiile fiecărei note din partitură, nimănui nu i-ar trece prin cap că Beethoven și-a scris capodoperele, conștient că face experiențe de acustică și deci o treabă de fizician.

Iată însă că profesorul rebusist Anastase Firimiță din Liteni atribuie lui Cincinat Pavelescu (vezi Rebus nr. 234 din 5 iunie) preocupări enigmistice în elaborarea producției sale epigramatice.

Profesorul, care sper că nu predă limba română, crede că epigramistul citat «a folosit conștient unele probleme de enigmistică pentru a reliefa pregnant conținutul satiric al epigramei sale». Și arată că Cincinat minuia, fiind el un rebusist încercat, nu numai meta-gramă, omonimia și calamburul? dar și scara (modalitate enigmistică de dată ceva mai recentă).

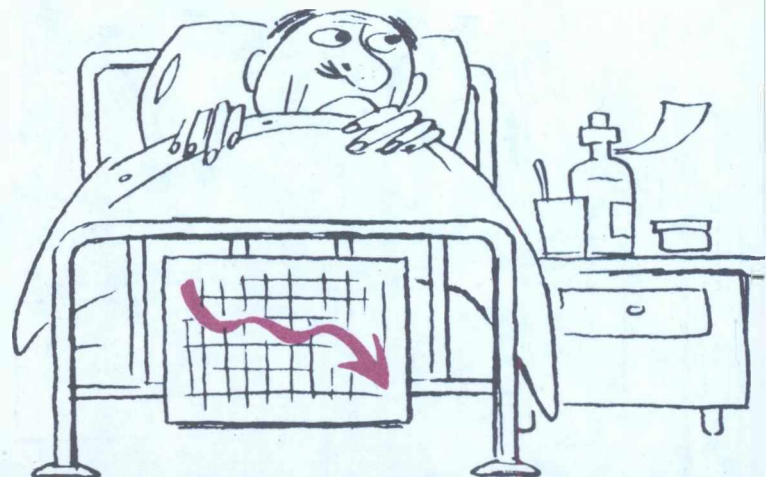
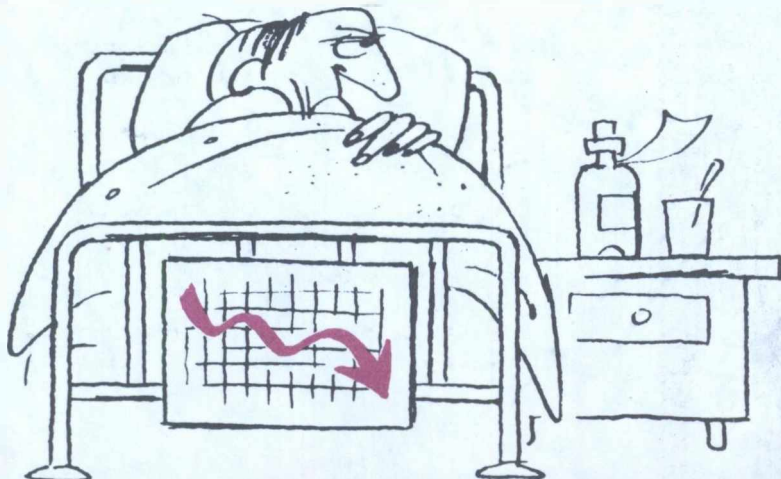
În concluzie, prof. Firimiță afirmă că Cincinat Pavelescu a fost «un militant activ pe tărîmul enigmistic». Faptul că epigramistul utilizează rime ca: mea-rea, ține-bine, apt-fapt, rece-trece, bani-ani, nume-lume, boală-goală etc., care reprezintă în limbajul rebusist de specialitate niște metagrame facile, demonstrează — zice A. Firimiță — preocuparea enigmistică a lui Cincinat.

Din păcate, rimele citate se pot întîlni la tot pasul în oricare din stihurile scrise de poeții credincioși versificației clasice. A utiliza rime corecte și chiar bogate nu înseamnă a milita pentru enigmistică. Poate că poeții noștri contemporani au adoptat versul alb tocmai ca nu cumva să fie înregimentați cu arcanul de prof. Firimiță în oastea celor care propagă enigmismul.

ÎNAPOI LA CLASICISM

Valentin Tudor publică în revista clujeană «Steaua» din mai a.c. două rondo: «La Mirăslău cînd treci, oprește» și «Flori de cireș nescutate».

După cum se știe, rondelul este o formă

U MÎNA STÎNGĂ

și, asemenea sonetului, lucrat numai pe o parte a familiei de rime, cu o ritornelă din care mulțumirea apare și în final, trebuind să aibă fiecare dată sensuri diferite (vezi Al. Măceșki și Cicerone Theodorescu).

A aduce inovații acestei forme fixe, statornică, se zice, de predecesorii lui François Mallarmé, ni se pare tot atât de absurd ca și cum ar fi trăsni prin minte cuiva să scrie catrene de versuri, ele rămânând totuși mai departe de rene.

În rondoalele lui Valentin Tudor se rimează și cu creste, coline cu amintește și atmosferă primăvară.

Ce l-o fi determinat pe poet să plece din rânduile elizee ale versului liber, unde nu se pune astfel de probleme? Sintem siguri că se întoarce pociât înapoi!

AMUFLAJ INUTIL

Din păreră noastră, gândurile care merită să fie consemnate de cel care le-a gândit, sînt acelea care exprimă niște raporturi speciale între gînditor și universul său, nu buie să fie camuflate cu bună știință în cuvintele unui limbaj omonimic, care mai mult ascunde lucrurile, fără să confere profunzimea și înțelesul necesar de gînditor.

Să luăm, de pildă, un aforism apărut în revista din mai 1967:

«Adevăratul critic, față în față cu creațiile sale, n.n.) nu poate fi decît eretic. «Credința» în artă e un semn de mediocritate».

Observați cum cuvîntul «credința» (între ghilimele) nu înseamnă încrederea, ci dogmatismul în artă. Din acest motiv, adevăratul critic, în momentul cînd judecă o operă de artă, trebuie să lase dogmele la garderobă (devenind deci eretic față de ele) și să surprindă noutatea și abilitățile care, în mod necesar, sfîrșimă una din dogmele de pînă atunci.

Se înțelege de la sine și se știe de cînd se știe că dogmaticul este un mediocru pedant și insensibil. Acum totul este foarte clar. Ar și mai ales cunoscut.

Dualitatea de sensuri pe care o are cuvîntul «credință» ascunde în fond un truism.

Topîrceanu, cînd era ispitit să repete un truism, o făcea cu zîmbetul pe buze: «Amorul în lucru foarte mare».

BOLTA RECE

Documentarea pe care o dovedește Gh. Băileanu în articolul său «Bolta Rece», publicat în «Iașul Literar» din mai 1967, este de-a dreptul impresionantă. Istoricul localului, care devenise un al doilea sediu al Junimii, trecerea amănunțită în revistă a clienților celebri, precum și a «caracudelor» care s-au perindat timp de aproape un secol pe la mesele restaurantului din beci, au contribuit fără îndoială nu numai la istoria literară a Iașului din această epocă, dar și la pitorescul vieții pe care o ducea intelectualitatea din primul oraș al Moldovei.

Documentația lui Gh. Băileanu a avut în vedere și informația orală la care de altfel se referă copios în articolul său.

Vorbînd despre «caracudele» înstărite, care plăteau de obicei consumația și lăutarii, autorul articolului are în vedere și pe un oarecare Vasiliță Panopol, personaj binecunoscut în prima jumătate a veacului nostru, prin amplexarea chefurilor pe care le organiza și subvenționa, prin veșnica lui bună dispoziție și mai ales prin cultura lui neobișnuită pentru un ofițer de cavalerie din acele vremuri.

Gh. Băileanu pretinde că acest V. Panopol ar fi fost fiul junimistului Pogor.

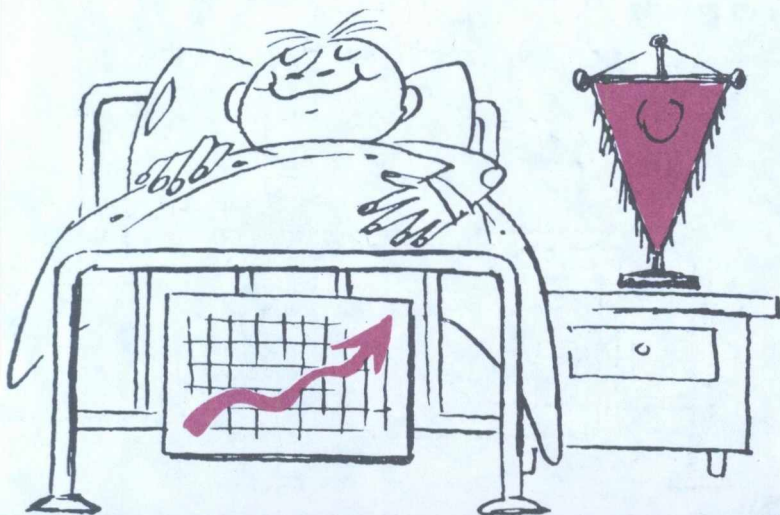
Sintem în măsură să ameliorăm documentația lui Gh. Băileanu, informîndu-l că V. Panopol, împreună cu cei cinci frați ai lui, sînt toți copii legitimi ai tatălui lor (și el ofițer de cavalerie).

În această problemă (de altfel lipsită de importanță) autorul articolului «Bolta Rece» n-are cum să fie mai informat decît semnatarul acestor rînduri, pentru că V. Panopol, decedat în 1928, este... bunicul meu. Nu că m-ar deranja un bastard în familie, nu că nu mi-ar face plăcere să mă trag din Pogor, dar, parodiînd pe Aristotel, spun: «Mi-e drag Pogor, dar mai drag mi-e adevărul», în speță mai drag mi-e bunicul.

MIRCEA PAVELESCU (nepot)

¹⁾ Ca și cum satira n-ar putea exista fără jocuri de cuvinte.

²⁾ Care n-are nici o legătură cu enigmistica.

A. POCH

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

Din „panseurile“
unui chibrit

- Lumina vine totdeauna de la cap.
- Avem și noi chibrituri egoiste. Cele care se aprind numai pe cutia lor.
- Nu-mi place să aprind lămpile care «ard de pomană». Aș prefera să le dau foc.
- Bricheta: chibrit în armură medievală.
- Omul deștept e ca chibritul bun. Scapără! Și, prostul, ca cel fără gămălie.
- Uneori ajunge un singur chibrit ca să facă scrum o pădure și cenușă un oraș.
- Nimeni nu mă enervează mai mult decît oamenii care țin «teoria chibritului».
- Nu umblați cu chibritul pe lîngă pulberării că pulberea se alege de ele.
- Tata a fost amnar și mama cremene.
- Dacă aș fi debitant de tutun și mi-ar cere cineva o cutie de chibrituri, în loc de cutie i-aș da una goală.
- De cînd cu electricitatea asta, nu mai sintem bune pentru incendii. Ne-a luat piinea de la gură scurt-circuitul.
- Chibritul care se stinge moare de tînr și cel care nu se aprinde s-a născut mort.
- Gîndiți-vă ce-ar fi o zi din viața lumii fără chibrituri?
- Nu ard la degete decît pe cei care pretind de la mine să le dau mai mult decît am.
- Și la noi, ca și la oameni, «capul face, capul trage».
- Dacă Prometeu ar fi furat din Olimp, în loc de foc, o cutie cu chibrituri, nu-l mai ardea Jupiter la fîcați.
- Numai lumina e bigotă, că-și face veacul în biserici. Chibritul e ateu.

CARTE POȘTALĂ

Tovarășului Goguță Vasile, ex-directorul
Întreprinderii «7 Noiembrie» — Arad

Vă felicităm, de trei ori vă felicităm. Ați fost un foarte bun ochitor. Dintr-un foc, ați ochit aragazul din laboratorul întreprinderii. Și cum l-ați ochit, cum n-a mai fost în laborator. A fost în bucătăria dv., tovarășe Goguță.

Dar, ce drept, trebuie să recunoaștem: nu numai dv. ați fost ochitor bun. Nici directorul-adjunct, Szalay E., nu s-a lăsat cu una, cu două. De fapt, să nu vorbim de două, că el s-a mulțumit tot cu o singură butelie, ca și dv. Vorba aia, a ochit-o și a împușcat-o. Adică, ca să zic așa, a umflat-o!

Salariații, dacă au văzut ce ochitori buni sint în conducere, de ce să nu se antreneze și ei? Încă patru salariați au ochit patru butelii. Le-au transferat la domiciliile lor, cu aprobarea dv.

Și așa, dragă tovarășe Goguță, s-a terminat vinătoarea de butelii. Iar dv., dacă ați văzut că s-au terminat buteliile, ce v-ați zis? Să începem și cu materialele de construcții. Numai de câțiva ani ați împușcat 525 kg fier-beton. L-ați transferat lângă butelie, în vederea construirii unui garaj a-ntia pentru mașina dv. Adică, pentru limuzina ce cu onoare conduceți. Că așa erați dv., în timpul lucrului conduceți uzina, în timpul liber limuzina. Între timp, mai conduceți și ceva materiale de la uzină, acasă, pentru limuzină.

Dar, în sfârșit, cneștia cu limuzina și cu garajul s-a terminat. Ați stat

și la căldurică lingă nevestică, acăsică. Și căldurică, slavă domnului, a fost de la calorifică. Pe calorifică asta, l-ați împușcat tot dv., dintr-un foc. L-ați operat direct din cîmpul muncii. Că, în cîmpul muncii, dv., ați operat ca în codru.

Dar să nu exagerăm! Să nu vorbim cu păcat, deoarece dv. ați avut aprobare legală să le luați contra plată. Aprobarea ați cerut-o dv., ca solicitant. Și ați aprobat-o tot dv., ca director. Ați aprobat să plătiți contravaloarea. Și ați plătit-o... 776 lei. Calculat de dv. Cu această sumă ați făcut cogeamitea caloriferului! Ssst! Să rămână între noi. Dacă află cei de la construcții una ca asta, sigur vă invită să faceți calorifere la toate blocurile de locuințe, că pe ei așa ceva îi costă mii de lei.

Tolba dv. însă a stîrnit invidia fostului șef al serviciului aprovizionării. Appel I. Și, ca să-i mai potoliți invidia, ați împușcat și pentru el ceva: i-ați pus chiar dv. în tolbă două mici escapade personale pe ruta Arad—Suceava și retur.

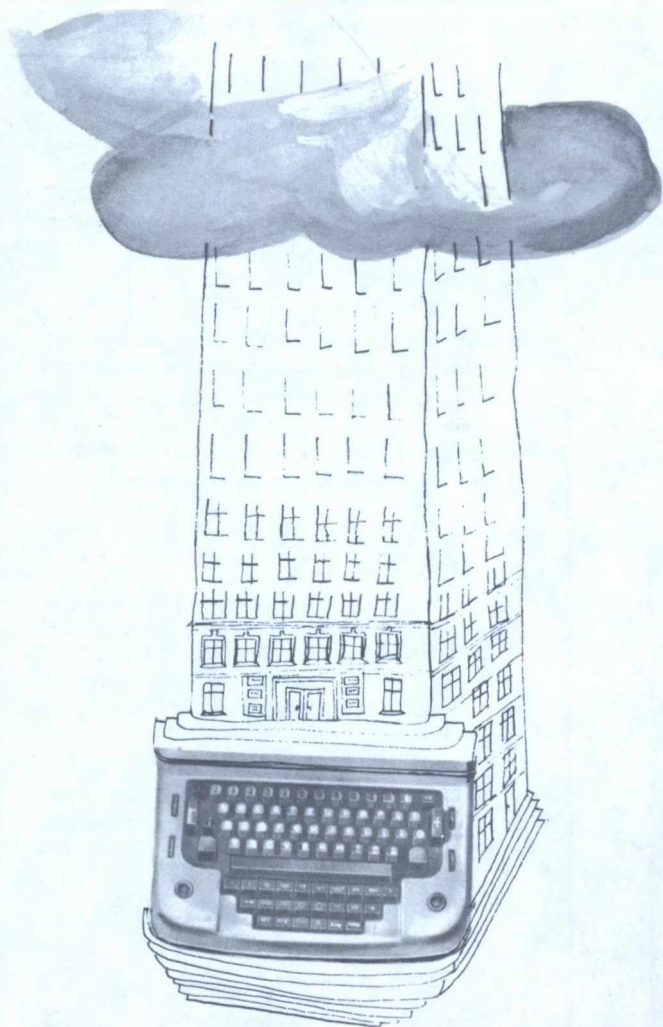
Noi, tovarășe Goguță, ne oprim aici, deși dv. era cazul să vă opriti demult. V-am scris nu pentru că am avea ceva cu vinătorii, dar să știți că nu înghițim braconierii. Și faptul că ne adresăm azi dv, în noua calitate de «ex-director», dovedește că nici alții n-au înghițit.

Adio!

«URZICA»

În legătură cu dezvoltarea exagerată a unor
instituții administrative

DECEBAL

DOMUS... EX MACHINA

FLORIN IORDĂCHESCU

Miala

Cînd mielul este blind, apoi
El suge de la două oi.
Dar și contrariul s-a-nîmplat:

O oaie slabă a fătat
O mială precum alta nu-i,
Cu ochii mari, frumoși, căprui,
Și mult pe mială o iubea
Iar miala mult o mai sugea,
Nerămînînd, adeseori,
Nimic și pentru mulgători.
Pe mială n-o vedeai pascînd
Că s-ar fi obosit umblind,
Și pentru ce s-ar surmena
Cînd mama ei o alăpta?

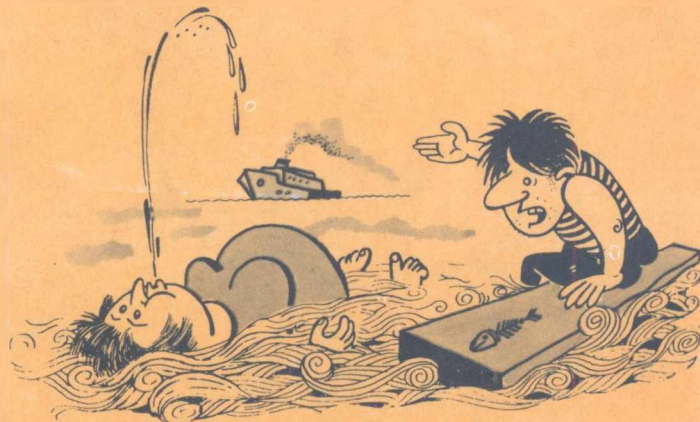
În turmă mai era un miel

Brinduș..., voinic și frumușel.
Iar miala cînd l-a întîlnit
De dînsul s-a îndrăgostit
Cum nici că se mai poate, și
Cu mielul se căsători.
La oaie amîndoi s-au dus
Și ea, cu miere-n glas i-a spus
«Brinduș e soțul meu, să știi;
Tu ai, de astăzi, doi copii
Și pînă ne-om croi un drum
Vom suga amîndoi de-acum».
Iar oaia a oftat un pic
Și-ncolo n-a mai zis nimic.
Dar s-a gîndit în sine ei:
«La oaia blindă sug doi miei».

Să afle unii tinerei.

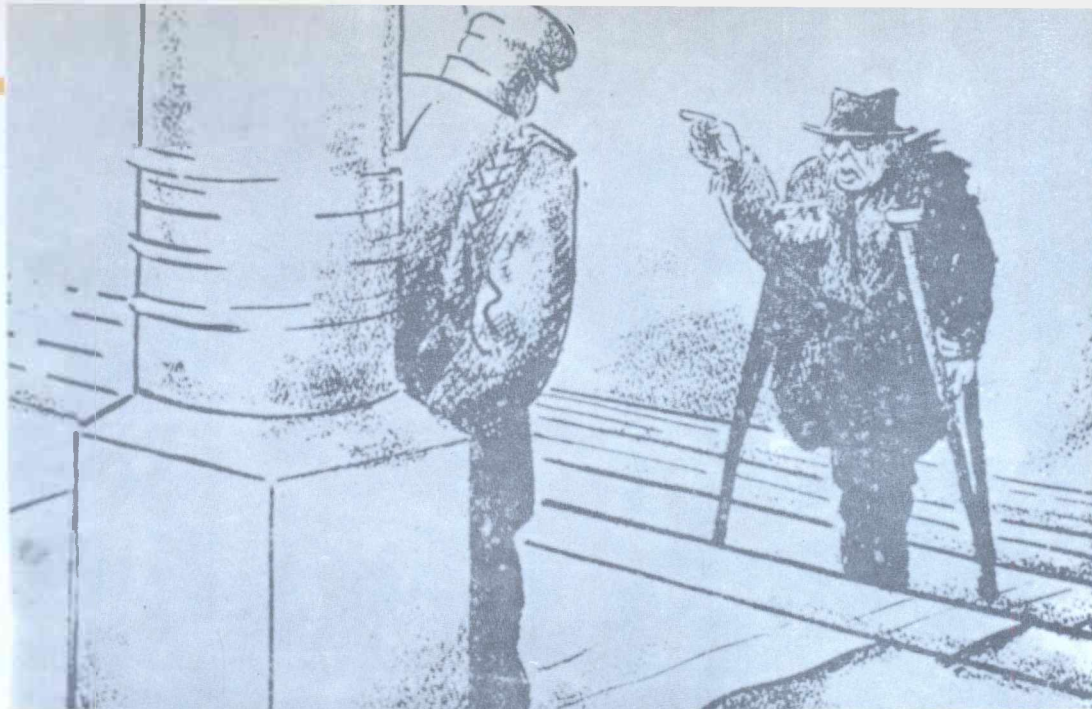
AL. CLENCIU

NAUFRAGIAȚII

— Insistă, draga mea! Trebuie să te zărească!
E doar o... balenieră!

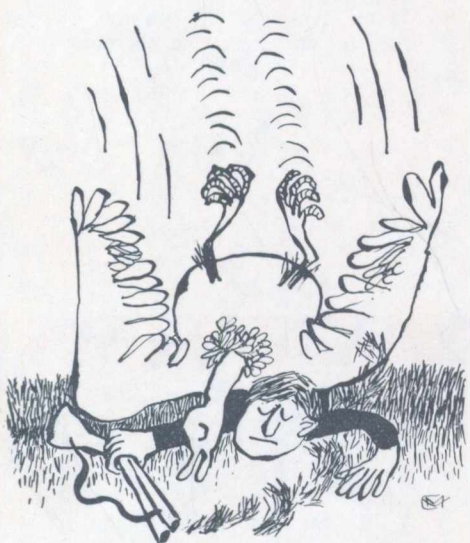
50 DE ANI
DE LA
LUPTELE
DE LA
MĂRĂȘEȘTI

(ÎN FAȚA PARLAMENTULUI):
— Spune-le că sint de-al lor, de la Mărășești!

B'ARG (1934)

V. CRĂIȚA-MÎNDRA

Trandafir de la Craiova

Rada Virgil e un oarecare șofer la Baza de Utilaj a T.R.C.L.-ului Craiova. Ca tot omul pasionat de mare, terecelistul nostru a plecat vara trecută să-și petreacă vacanța pe litoral.

Aici, pasionatul, după ce s-a îndrăgostit până peste cap de mare, s-a îndrăgostit și de una mai mică. De o sirenă pe nume Natalia.

Și au început o plajă ca-n basme. O insolație de vis. Șoferul nostru i-a oferit Nataliei mese în restaurante elegante, iar cazare i-a oferit în sufletul său. Cazare cu acces la cele lumești...

Ce e val ca valul trece! Dar iată că de data aceasta, excepția confirmă regula. A trecut concediul maritim, au trecut valurile, numai Natalia n-a trecut. A rămas în sufletul și în buzunarele șoferului. Îi plăcea la nebunie această cazare.

Și s-au înapoiat amindoi la Craiova fiindcă vampa sezonieră tot craioveancă era. Aici șoferul nostru și-a amintit subit că e om căsătorit. Și după ce și-a amintit că e om căsătorit, adică soț, și-a mai adus aminte că are și copii, adică e tată. De trei ori tată. Luat în virtutea valurilor, el uitase că la Craiova îl așteaptă trei copii: Elvira, Constantin și Adela. Cu tot glutacidul pe care probabil îl înghițea, el nu reținea decât un singur nume: Natalia.

În general vilegiaturistii obișnuiesc să-și aducă de pe litoral diverse suveniruri: broșe, cercei, mărgelile și alte amintiri pentru prins în jurul gîtului sau de agățat la urechi. Virgil și-a adus cu el o amintire, care se agăța la chenzină...

Actualmente, șoferul e total îmbrobodit. Vine rar pe acasă, iar salariul nu mai vine deloc. Cînd uneori răsare în prag, dă bună seara și trece la culcare. Atît dă: bună seara. Din bună seara însă nu pot să se hrănească trei copii și o soție. Acest fenomen îl știe și dumnealui. Îl știu și vecinii, care din milă îi hrănesc adesea pe cei trei micuți flămînzi și zdrențuiți, orfani de tată, deși cu tată în viață.

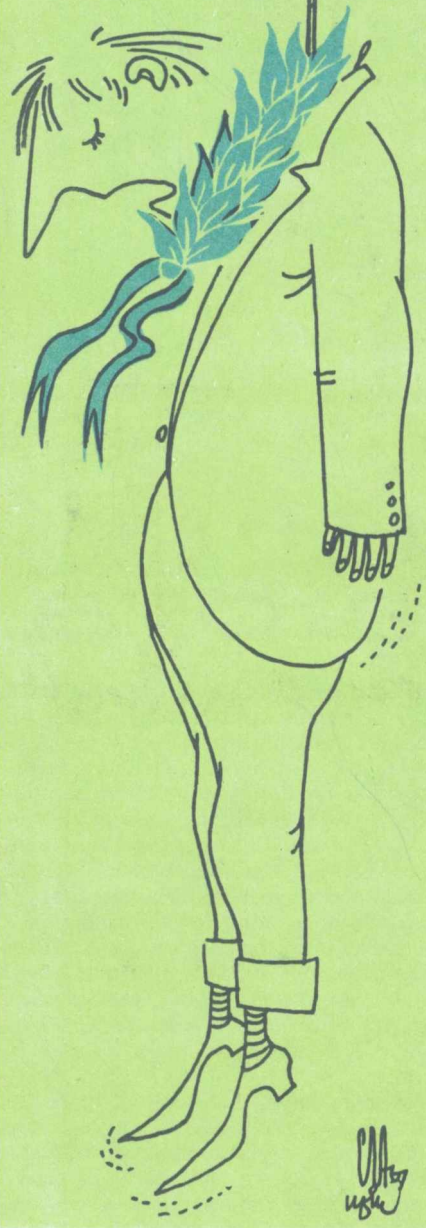
După zece ani, șoferul și-a amintit că nu o mai iubește pe mama copiilor săi. Și-a găsit adăpost în sufletul unei cadine divorțate, rămasă la rîndul ei cu un copil mărișor, care vede tot și înțelege tot...

După zece ani! Ca-n filme!
Șoferii iadului, versiune nouă.

Adriana

P. DUMITRESCU

FĂRĂ CUVINTE

ODINIC

Mai dănuie încă în amintirea celor mai vîrstnici dintre noi vremurile cînd boierii trăgeau din ciubuc, iar săracii targa pe uscat Biseriçuța de lemn a lui Bucur Ciobanu care nu se știe cum și cînd a venit cu tirla de oi, avea drept turn o biată ciupercă. Drumul de la ea spre tîrg era greu și întortochiat; to prin smîrcurile Dîmboviței. Atunci a venit un voievod, boier vechi, Brîncoveanu, care pentru a-și face drum spre palatul lui, croit ulița ce urcă de la gîrlă spre inima tîrgului, pe care azi bucureștenii o numesc Calea Victoriei. Pe atunci îi zicea drumul la Sărin dar. Voievodul l-a tăiat după ce mai întîiaiat pe dușmanul său politic aga Bălăceanu i-a dărîmat casa ce se afla pe locul Poștei de astăzi și i-a confiscat grădinile.

de IOACHIM BOTEZ

Născut în 1884 la București, Ioachim Botez a debutat la «Furnica» lui G. Ranetti și N. Țăranu, împins de luciditatea lui satirică și mai ales de spiritul său combativ care nu l-a părăsit niciodată. În suita de articole adunate în volumele cu titlul unic «Însemnările unui belfer», Ioachim Botez, fost profesor de limbile română și franceză, a demascat cu amărăciune și consecvență nu numai apucăturile penibile ale unor cadre didactice din învățămîntul mediu burghez, dar și sistemul de educație școlară din acele vremuri.

Ioachim Botez a fost un colaborator asiduă al revistei noastre precum și al paginilor de satiră și umor din ziarele de după 23 August, la care a scris pînă în ultima clipă a vieții sale.

m.p

Așa a luat ființă centrul Capitalei noastre Aici s-a ridicat o cafenea vestită «Capșa» unde boierii ghiceau în cafea cînd au să vi la guvern. Vara, pe trotuarul acela așa de strîmt, ieșeau la mesuțe rotunde de marmură și, cu cite un pai lung în gură, sugeau porci toare din niște pahare țuguiate. În acea vreme aceea de așa zăduf mare, țărani «se răcoreau pe moșiile boierilor, în munți de paie, unde ningeau cu pleavă la ariile de treierat. Unii boieri aveau și cite un evantai mititel, și făceau vînt și vorbeau pe franțuzește.

— Ce zăpușeală, monșer!

— Insuportabilă, monșer!

Iar dacă se însera, boierii de la «Capșa» făceau cițiva pași pînă în Piața Teatrului Acolo era o pădure... O pădure de bice. Zec și zeci de vizitii fără mustați, dar cu cauciu curi la roți, așteptau înșepeniți pe capră.

— Unde, conașule? întreba birjarul.

Epigrame • Epigrame • Epigrame • Epigrame • Epigrame

«Ajutorul părinților»

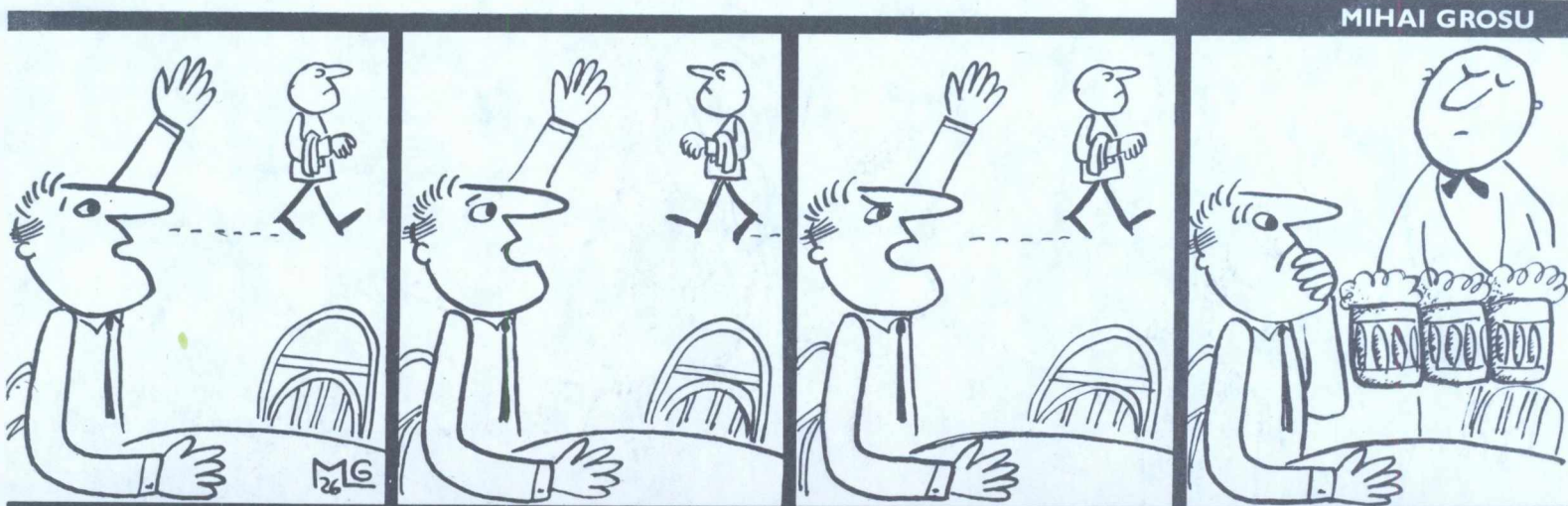
Mama e expertă-n teme,
Tata-i face hărți, probleme,
Că iubitul lor odor,
Este... telespectator.

Unui redactor.

Studii multe nu prea are,
În schimb are... derogare.
Și-acum cere insistent
Derogare... de talent.

GABRIEL TEODORESCU

MIHAI GROSU

— O halbă, te rog!

— O halbă, te rog!!

— O halbă, te rog!!!

PARALELISM ÎN BUCUREȘTI

— La bordei!
«Bordeiul» nu era locuința boierului, ci un loc răcoros de petrecere cu lăutari și crap la oțap, pe malul lacului Herăstrău. În bordeie locuiau oamenii crunt exploatați, care crau cu palmele la fabrici și la cîmp. Unii nu ei își aveau adăpostul tocmai pe la groapa lui Iancu Hingheru, unde se jupuiau ciinii, să-și facă boierii mănuși. Alții locuiau prin opile de unde boierii căraseră nisipul pentru lătele și grădinile lor. Acolo, apa din pămînt avea de voia ei; iar dacă începea a țîșni și cea în cer, oamenii se urcau pe acoperișuri cu

Antologia „Urzicii”

parfele în spinare; și dacă îi ajungea umeala la tălpi, porneau pe mal, de unde prindeau cum le plutea pe apă scaun, masă, scîmbrile patului, tocătorul, făcălețul de mă-

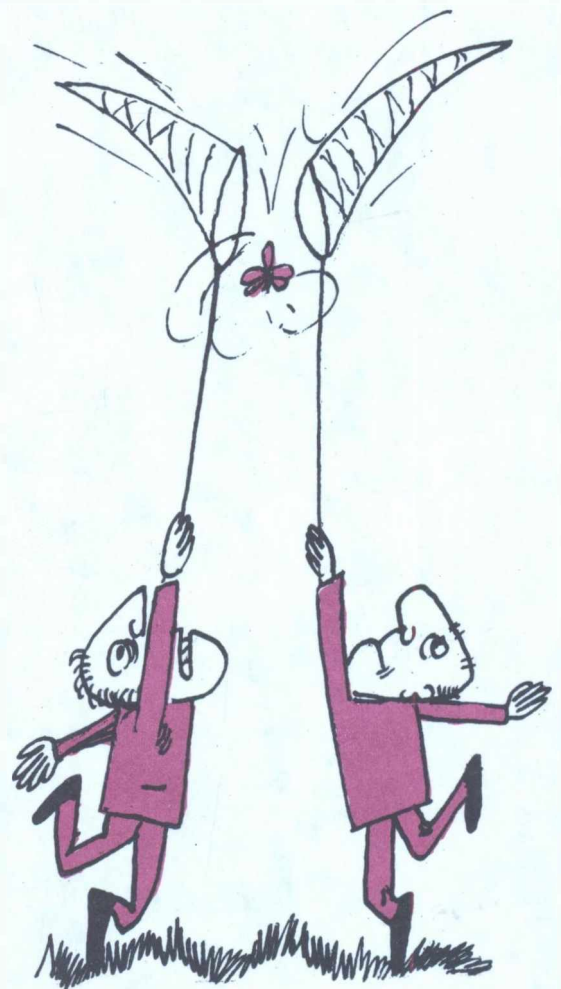
...dacă pe la marginile Bucureștiului nu erau numai cocioabe, oamenii aveau în schimb izduh mult: se plimbau prin «grădini» neîrșite ce se chemau maidane. Acolo creșeau plante decorative ca: bozul, lipanul, icuța și mai ales scaieții ce se prindeau ca ște ciucuri de mătase de pantalonii și poalele pietonilor. Tot pe acolo se mai plimbau și cu o doniță în mîna stîngă și un clește pentru sobe în dreapta. Din cînd în cînd ei se plecau de șale și culegeau ceva... Flori? Nu: scîrnă uscată de ciine pe care o puneau în donițe și o duceau tăbăcarilor de pe malul Dimboviței pentru argăsitul picilor. Boierii,

care-și porunceau încălțămîntea la Paris, n-aveau nevoie de fabrici de tananți.

Asta l-a făcut pe vestitul satiric Nicolae Orășanu să scrie pe vremuri despre un ciocoi, așa:

*Auzi, auzi, să îndrăznească
Să ceară slujbă sobornicească!
Donița, cleștele, scîrna de ciine,
Iată slujba ce i se cuvine!*

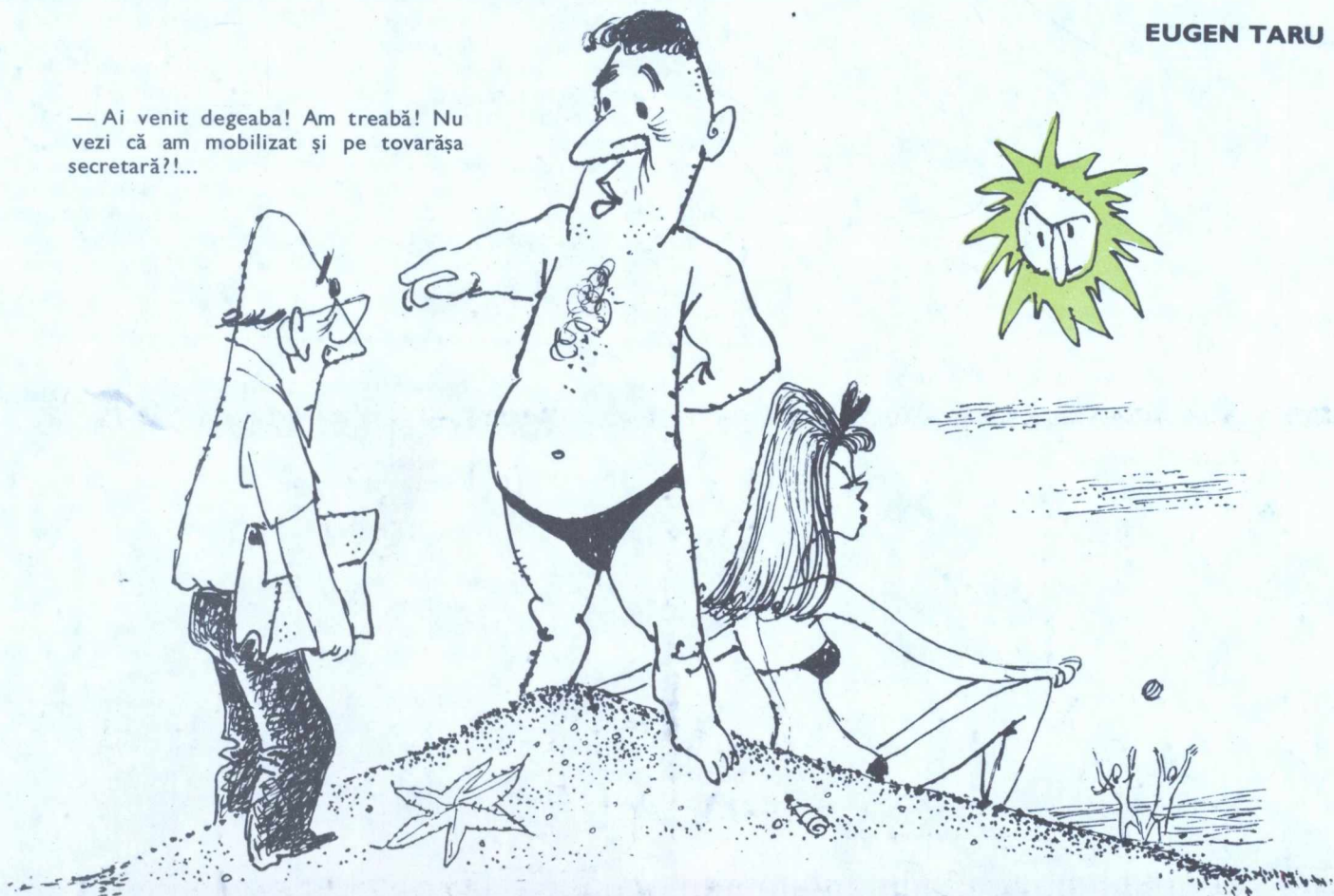
A venit apoi primar al Bucureștiului un ciocoi pe care-l chema Pache. El, — spunea lumea — n-a fost ușă de biserică, ci de casă de bani. A dărîmat Caimata, biserica unde lăutarii prăznuiau pe patroana lor, sfînta Paraschiva, a croit peste maidan un bulevard care trecea prin fața caselor lui și în mijlocul bulevardului a lăsat un rotocol unde să i se puie statuia, ca să rămîie veșnic amintirea. De la bulevard i-a rămas mai întîi o avere frumoasă (contracte, comisioane etc.) și pe urmă suvenirul. Nu era un lucru nou pe atunci. Mai toate edificiile mari se construiau cu fraude și se acopereau cu mușamale politice. Cea dintîi dubă care a venit la palatul justiției din Craiova, l-a plimbat așa puțintel pe un fost ministru prins nu cu ocaua mică, ci cu sacul mare la zidirea casei «dreptății». Palatul administrativ din Iași a crăpat de necaz pînă a nu fi gata, că hoții care i-au furat cimentul au ieșit basma curată. Poduri cu picioare prea scurte și miniștri afaceriști lungi de mînă... Pe astfel de mîini erau altădată treburile țării. În mocirlă se bălăceau «diriguitorii», mocirlă și noroaie erau străzile orașelor, triste și întunecate erau mahalalele. Dar pe apa Dimboviței s-au dus multe gunoaie. Și cu ele s-au dus și acestea.

PARALELISM

EUGEN TARU

— Ai venit degeaba! Am treabă! Nu vezi că am mobilizat și pe tovarășa secretară?!...

Consiliul Agricol al Reg. Crișana s-a aprovizionat cu 800 salopete deși posedă încă circa 1400 de bucăți în diverse magazine.

— Ce rizi? spune că are prea multe și că trebuie să purtăm câte zece odată...

La Uzina Mecanică din Galați s-au constatat depășiri apreciabile de greutate la confecționarea unor piese, ceea ce a determinat un consum suplimentar de metal.

— De ce ne faceți greutăți, tovarăși?

Din cauza proastei depozitări, mari cantități de miere s-au degradat, chiar la baza de depozitare (Turnișor, aparținând de CENTROCOOP).

ALBINELE: — Noi ți-am predat-o dulce!

V.D. POPA

Pavilion de mostre

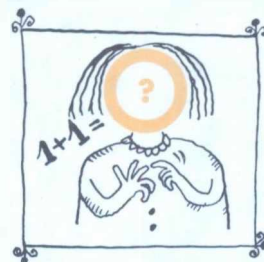
Orice pavilion de mostre este trecut în revistă. De aceea, pe cel de față, l-am trecut în «Urzica», ea fiind tot revistă. În pavilion există diverse mostre nu de mărfuri, ci de unități comerciale și salariații lor. Popularizarea lor este utilă pentru public, ca să intre cu toată încrederea... în alte unități.

NOTA ZERO LA... MATEMATICĂ

Maria Damian, șefa unui magazin alimentar din Iași, în ciuda vârstei, seamănă cu un preșcolar. Nici ea n-are habar de cele patru operațiuni aritmetice. Acest lucru s-a stabilit de altfel cu ocazia angajării ei, când, la proba scrisă, în loc să adune a scăzut și în loc să împartă a înmulțit, iar rezultatul tuturor socotelilor făcute de ea a fost numirea în post. Se vede treaba că mai tari decît cunoștințele matematice s-au dovedit cunoștințele ei de la OCL Alimentara Iași. Mai bine însă își făcea relații la Consiliul regional UCFS s-o pună arbitru de box. Că pentru munca asta îi trebuia doar să știe să numere pînă la 10.

ÎMPRUMUT CU... MĂRFURI

Cică, o vreme, firma depozitului cu articole de menaj al ICRM Bacău a fost dată jos, fiind incompatibilă cu procedeele șefului depozitului Timotei Bandaliuc. Omul livra mărfuri pe bază de comandă la magazine și pe bază de prietenie la cunoștințe. Unora dintre aceștia le cerea chitanță, iar altora discreție. Astfel a împrumutat printre alte mărfuri din depozit, 38 de canistre, 40 de platururi mari, 4 găleți, un butoi de 60 de litri și un bibelou, pe care a încercat să le înlocuiască recepționând cu lipsuri mărfurile livrate de Uzina de mase plastice din Iași.

Iată de ce se spune că firma a fost dată jos, depozitul transformându-se în casă de împrumuturi. Acum, firma e la locul ei pentru că și Timotei Bandaliuc a fost pus la locul lui, drept dobîndind la împrumuturi Procentul l-au calculat alții, conform legii.

LAME... DE PIATRĂ

Iată cîteva cutii cu pachete de lame. Atîrnă foarte greu, deși lamele trebuie să fie subțiri și ușoare. Așa că oricine are impresia că în cutii sînt pietre. Și așa este. Cutiile cu pachete de lame provin din unitatea condusă de Gh. Linu, aparținînd OCL-ului mixt Curtea de Argeș. Omul a deschis toate cutiile și a înlocuit pachetele de lame prin pietre, ca la inventar să pară pline. Și cum îi plăceau mult pietrele, deși nu juca remi, le-a sustras pe cele din brichete, punînd în loc bucățele de sîrmă. Dar cu toate că brichetele nu s-au mai aprins, el, pînă la urmă, s-a ars cu cei peste 12 000 de lei însușiți prin acest procedeu. Acum, vorba ceea, are balta pește, în schimb OCL mixt Curtea de Argeș nu mai are pe Linu Gh. A fost pescuit!

MĂSLINE PENTRU... CEAI

Lămîia aflată în pavilionul de mostre nu ar fi trebuit expusă, mai ales că este alterată. A fost însă adusă pentru a nu fi tăiată în felii ca suratele ei aflate în aceeași stare nevandabilă. Că Ștefania Ursan, șefa magazinului alimentar nr. 15 din Brăila le-a făcut pe toate vandabile și în stare putredă intrucît, după ce le-a tăiat în felii, le-a amestecat cu măslinele din butoi, vînzîndu-le la un loc. Astfel a scăpat de lămîii, dar nu și de urmările procedeeului ilegal. Nu de alta, dar nimeni nu cumpără măsline ca să le facă ceai și să pună felii de lămîie.

MICROFOIL

ICRA Fălticeni a respins o cantitate de brînză de Moldova necorespunzătoare, produsă de ICIL Suceava.

*Cînd nu e de primul rang,
Brînză asta la butoi
Se transformă-n bumerang:
Vine iute înapoi.*

Cooperativa «Prestațiunea» din Iași s-a aprovizionat cu o cantitate netrebuincioasă de tuburi transparente de celuloid.

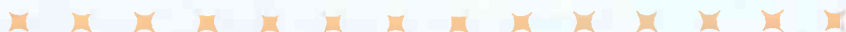
*Aceste tuburi, mi se pare,
Nu și le-au luat în scopuri stranii.
Făcură o canalizare
Prin care să se scurgă banii...*

Elena Stoenescu, salariată la spitalul din Sălcioara, reg. București, și-a însușit 25 535 de lei, falsificînd chitanțele.

*Dacă astfel încasa
Ce nu i se cuvenea,
O să încaseze-n fine
Ceea ce i se cuvine.*

O serie de comitete sindicale din raionul Luduș au restituit comitetului raional U.G.S. biletele de odihnă și tratament de pe trimestrul I.

*Ei le-au restituit la sediu,
Deși, e lucru evident,*

Vedeam cu disperare cum șoseaua se arcuiește într-o curbă imposibilă, pe dreapta. Semnul de circulație care în asemenea împrejurări prevestește aceste surprize plăcute ale șoselei, evident nu-l văzusem. Ce, parcă mai aveam ochi și pentru el? Eu eram cu toți ochii la Mia, pe care-o sorbeam din ei, în timp ce ea criștea într-una despre Dacii lui Amza Pelea. Acul kilometrajului pipăia rotunda cifră de 110 și deși piciorul meu drept ca mușcat de-un șarpe sări de pe accelerație, acul încăpăținat, parcă tocmai acum dorea să demonstreze legea inerției. Botul Wartburgului înghițea tot mai mult asfaltul din stînga șoselei. Atinse îndată linia albă ce despica drumul în lung, apoi trecu de ea și cu toate rugăciunile mele fierbinți adresate volanului, văzui cu groază că mașina mea dorește s-o ia neapărat pe drumul cel mai drept. Dar de unde drum drept? Că eram pe drumul cel mai cotit ce mi-a fost dat să văd. Și măcar dacă-l vedeam din vreme, conform semnului.

Eu de obicei judec repede. Acum însă, într-o fracțiune de secundă cu două zecimale mi-am făcut tot felul de socoteli: Dacă pun frînă, derapez și ca să circuli cu mașina de-a latul sau de-a-ndoaselea, la o asemenea viteză cică nu-i deloc recomandabil. S-o iau drept înainte, cum văd că are Wartburgul plăcere, iar nu merge! Nu merge fiindcă e șanțul și dacă n-ar fi șanțul e pomul ăla minunat și mult mai robust ca un Wartburg lux. Și chiar făcînd abstracție de aceste două impedimente

create de natură, urmează al 3-lea obstacol creat de mina omului. O casă. Și în casă omul mînincă, poate doarme... Se poate să-l deranjezi la o oră atît de nepotrivită?

Suspensiile din stînga ale mașinii atingeau fundul. O forță nevăzută și centrifugă ne făcea să ne inclinăm cu mașină cu tot în aceeași direcție. Roțile scrișeau din dinții de cauciuc ai anvelopelor ca un schelălăit de Azorică. Viteza aceeași. Pulsul meu, idem. Curba mare, mașina mică. Ne apropiam de linia asfaltului din stînga. Mai erau 5 palme... 4 palme, 3..., 2 palme pînă la șanț... Îi strig Mie: Ține-te bine! Și în aceeași clipă debreiez, apăs pe frînă pînă în fund și rotesc volanul puternic la dreapta.

O bufnitură nemaipomenită o făcu pe Mia să sară ca arsă și să aprindă veioza.

— Ce faci, dragă? Iar ai căzut din pat? De cîteva nopți dormi agitat...

Mă ridic buimac:

— Fir-ar să fie! Știi că am avut iar un vis din ăla?

— De care? Un coșmar ca-n ziua cînd l-ai dus cu mașina pe Popescu?

— Exact. Și asta fiindcă azi l-am invitat la o plimbare pe Niculescu.

— Și ce legătură are asta?

— Păi are! Că de cînd ne-am cumpărat mașina, cum invit un prieten la plimbare, acesta nici nu se urcă bine și începe: Fii atent că, uite vine un tramvai! Apropo! Ai auzit de accidentul ăla groznic de pe Magheru cu

un Renault 10 și Troleibuzul 87?

Și dă-i, și toarnă-i, și cu amănunte, de-mi face capul calendar! Despre toate accidentele posibile și imposibile.

— Și tu ce faci? Îl asculți?

— Întîi încerc să-l opresc: Dragă prietene, mai bine spune-mi ceva vesel, un banc nou, ceva!

— Un banc? Îl știi pe ăla nou, cu Trabantul? Aoleu, apropo! Am văzut azi-dimineață, în Cotroceni, un Trabant făcut praf! Un 850 a făcut la stînga fără să semnalizeze și...

Uite-așa am pățit acum 10 zile cu Popescu, acum 5 zile cu Vasilescu și ieri cu Niculescu. Și în fiecare noapte, după o astfel de plimbare, am niște vise cu aventuri ca-n filmele cu Baronul.

Sfîrșitul primei părți

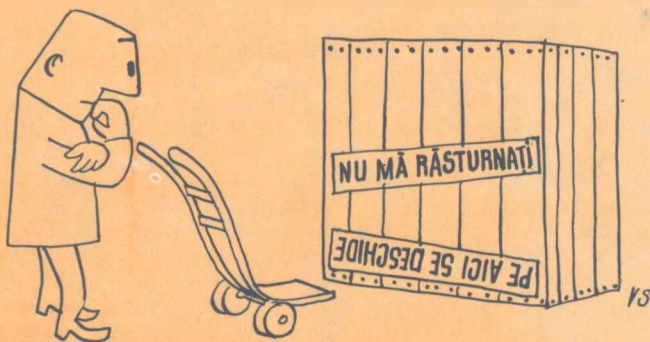
Partea a II-a

Azi m-a poftit Niculescu, amicul de la ultima plimbare, la Sfat. Se însoară. A găsit o fată, o minune. Am asistat la cununie, s-au făcut poze, am mîncat bomboane și pe rînd am trecut să felicităm pe tinerii însurați. Cînd mi-a venit rîndul, m-am repezit la el, l-am îmbrățișat și i-am spus:

— Te felicit, măi băiatule! Ai o soție, să-ți trăiască. Să fii fericiți, mulți ani! Dar apropo: Ai auzit de divorțul lui Popescu? Ce scandal! Stai să-ți povestesc!...

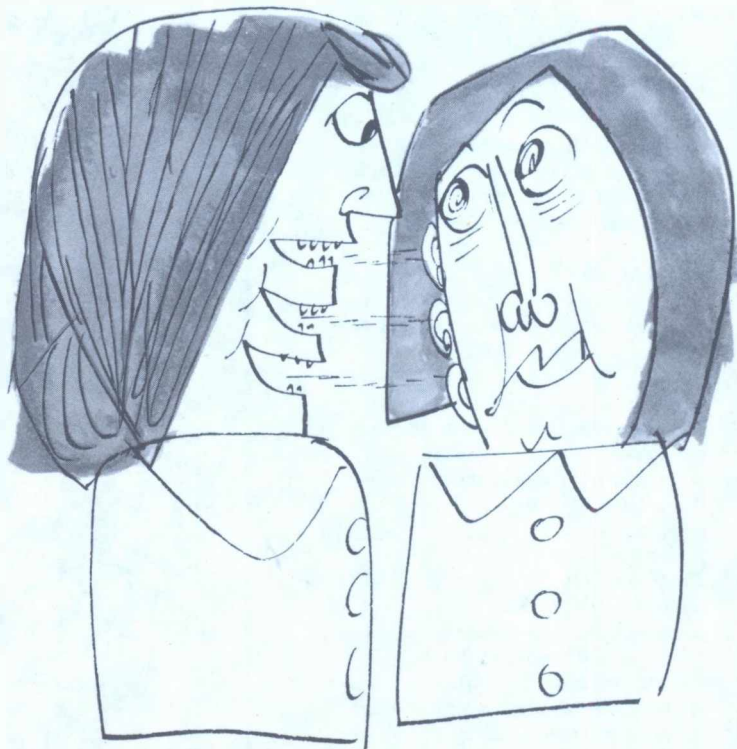
ALEX. LĂPUȘNEANU

S. VICTOR

DILEMĂ

A. LUCACI

OGANE RIMATE

*Biletele pentru concediu
Necesitau alt tratament.*

Mihai Burduja, tehnician la cabinetul dentar al întreprinderii bucureștene «Viscofil», lucra în timpul ervaicului pentru persoane străine.

*Lucra deschis și fără mască
În cabinet oricui dantura,
Că-n timp ce unii căscău gura,
Erau și unii gură-cască.*

Opt motoare electrice suspendate sau nefolosite la policlinica raională de stomatologie 16 Februarie din

Capitală deoarece sint pentru un alt curent.

*Toate cele opt motoare
Pentru găurit molarilor,
Stînd fără întrebuințare
Au lăsat în fonduri carii.*

Iancu Traian, responsabilul secției nr. 2 de tinichigerie a cooperativei «Deservirea» — Ploiești, raportează date fictive.

*S-a dus vestea hăt, departe
Despre burta ta, Traiane.
Scoți din ea, pentru rapoarte,
Kilometri de burlane.*

GH. ZANEA

DIRECTORUL: — Poftim, tovarășe! Am semnat numirea dumitale în postul de gestionar și sper să faci treburi bune!
GESTIONARUL: — Și eu... sper!....

Micro-fabulă

*Ploaie binefăcătoare
 Dă belșugul pe ogoare,
 Udă tot ce-i pe pământ
 Și nu spune un cuvânt...
 Strada, doar, zice că-s ploii,
 Ca s-o spele de noroi!*

MARIAN PETRY
 Cimpulung

CHIROMANCIE

*Să ghicesc în cărți nu știu
 Nici în negre băuturi,
 Doar în palmă-ți văd norocul,
 Simplu — după bătăături.*

*Pot ghici ușor de vrei
 Și ce primă o să iei.*

FUNȚIONĂREASCĂ

*Fiecare dintre noi are un subaltern
 după chipul și asemănarea sa.
 Dacă vrei să știi cum e mai marele
 vezi ciți îi salută obrazul
 și ciți picioarele.*

ÎNSEMNARE

*Nu te supăra pe nor că întunecă soarele,
 ci numai dacă, lipsindu-te de vâpaie,
 n-duce ploaie.*

IADEȘ

*După ce am rupt arcul de os
 am devenit foarte politicoși
 și mai ales foarte darnici.
 Mi-ai dat un măr,
 o garoafă
 și ceașca de ceai.
 Eu ți-am dat o fotografie,
 un pisoar
 și ultimul caet de algebră.
 Și ce curios: mereu știam
 Că ne așteaptă un dar.
 Acum când am crescut foarte mari
 ne păcălim mult mai ușor.*

RODICA TOTT

Nastratin și Hogeia

Să vă povestim un film cu Fernandel și cu Bourvil, cei doi mari comici francezi.

Fernandel, în rol de hoț, sparge un magazin și fură 11 ceasuri de mină și un binoclu. Din cele 11 ceasuri, șase le pune într-o mapă împreună cu binoclu, fuge la gară și o ia din loc cu primul tren. Dar în compartiment se află Bourvil. Aici începe tăria scenariului.

Bourvil pune ochii pe mapa lui Fernandel și când acesta adoarme

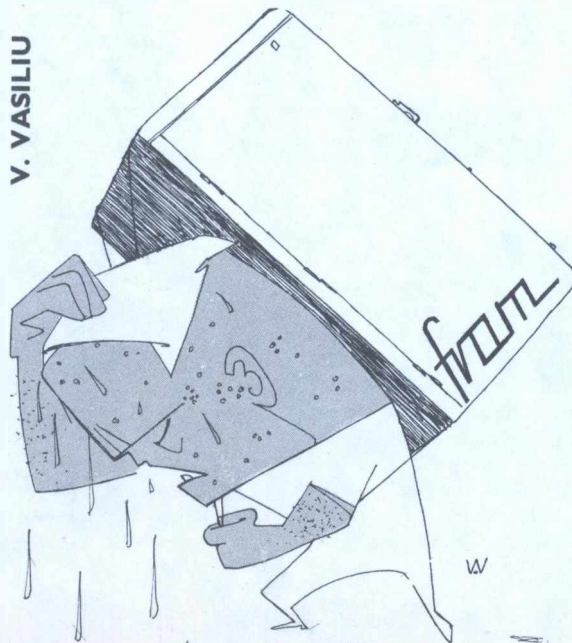
pune și mina pe ea. Și coboară la prima stație. Dar în grabă își uită paltonul în tren. Și nenorocitul reclamă în gară, ca orice cetățean cinstit, pierderea paltonului în tren. Se telefonează la stația principală de pe traseu și urmează poanta filmului: acolo Fernandel reclamează că i s-a furat mapa. Și în felul acesta, ambii hoți sînt prinși.

Și acum, dragi cititori, trebuie să vă mai povestim ceva: filmul acesta încă nu a fost făcut pentru că nici un scenarist n-ar îndrăzni să inventeze asemenea istorie. Dar faptele s-au petrecut adevărat, însă fără Fernandel și Bourvil. Puneți în locul lui Fernandel pe Dumitru Simion din comuna Dăeni, raionul Hirșova, care a furat ceasurile și binoclu dintr-un magazin din comuna Frasin, raionul Gura Humorului, după care a plecat cu trenul spre Galați. Puneți în rolul lui Bourvil pe Gheorghe Breazu din Galați, care l-a furat pe Simion și a coborât la Făurei fără palton. Și finalul în gara Brăila.

Cei doi supergangsteri care s-au reclamat unul pe celălalt ar avea acum timp, dacă ar avea talent, să scrie scenariul unui film mai tare ca «Fantomas». Dar de unde talent la ei pentru film, cînd pînă și în «profesiunea» ce și-au ales-o s-au dovedit atît de «netalentați»?

Oricîm, pentru oricine ar dori să facă acest film, anunțăm că toate drepturile sînt rezervate celor doi autori.

Nu ai filmului, ai furturilor.

V. VASILIU

IN RAI

— I-au găsit cinci suflete lipsă la inventar...

feminitați

Din multă vreme, comediile boulevardiere au ca subiect triumfiul. O ea curtată de doi ei sau un el însurat cu o ea, dar înamorat de altă ea ș.a.m.d. sînt colțurile acestei figuri geometrice, de care nu s-a ocupat nici Thales, nici Pitagora.

Cele întîmplate la hotelul «Sheraton Park» din Washington par a constitui o nouă variație pe aceeași temă: un el (partidul republican din S.U.A.) adorat simultan — și la concurență — de două ele (d-na Schlafly și d-na O'Donnell). Demne reprezentante ale unui sex cunoscut nu numai pentru slăbiciunea, ci și pentru tandrețea sa, cele două doamne au luptat ca niște tigroaice. Obiectivul: asigurarea (în exclusivitate) a obligației de a face fericit obiectul dragostei lor, vicepreședinția Federației naționale a femeilor republicane.

Deși republicane, femeile reunite la «Sheraton Park» nu au neglijat nimic din arsenalul favoritelor regale de pe vremuri, folosind arme și procedee cu care s-ar fi putut mindri pînă și Mrs. of Pompadour. Susținătoarele d-nei Schlafly au subliniat cu candidă perfidie diferența de vîrstă: protejata lor e mamă (42 de ani), în timp ce d-na O'Donnell e bunică (63 de ani). O'donnellistele au ripostat că o mamă-mare, cu un ireproșabil trecut familial, e preferabilă în postul de președinte unei femei care, deși a trecut de primele două tinereți, poartă fuste la o palmă deasupra genunchiului.

Floretele s-au înmuiat din ce în ce mai des în cupa cu venin. D-nei O'Donnell i s-a reproșat că, în campania electorală din 1964,

nu l-a sprijinit destul de ferm pe Goldwater. În schimb, d-na Schlafly a fost învinuită că l-a susținut numai de formă. Solicitat cu insistență să se pronunțe în favoarea uneia din rivale, ghinionistul candidat la Casa Albă a optat pentru o soluție à la regele Solomon, declarînd că «inima lui e împărțită în mod egal» între cele două rivale.

Se pare că auriculul și ventriculul repartizate d-nei O'Donnell au fost mai eficace: cu o majoritate de 416 voturi, ea și-a păstrat președinția Federației. Forțele filoschlafliene au declarat imediat că urna a fost falsificată, ceea ce a dus la o ciocnire de opinii care a deranjat grav cîteva zeci de coafuri.

Încheierea congresului nu a pus capăt ostilităților. Femeile republicane continuă să se combată reciproc, dovedind că, asupra lor, mărul discordiei își exercită nefastul său efect și după ce a fost înghițit.

N. AURELIU

N. GALĂȚEANU

GENERALUL AJUTAT

Patru prenume — Manuel Garcia Pompeyo Guillermo — și un nume de familie dublu, Vendro-Batez, abia pridesc să stabilească identitatea unui general din Bolivia. E drept că nu-i un general oarecare, ci ditamai șeful «comisiei de control, analiză și recepție a ajutorului american». Această titulatură complicată desemnează de fapt grupul de ofițeri superiori bolivieni, care se deplasează de cîteva ori pe an la Washington, pentru a nu controla nimic, a analiza încă și mai puțin și a primi cuminte ceea ce i se dă în chip de ajutor — adică arme, muniții și alte articole de primă necesitate pentru guvernul din La Paz.

În calitate sa de șef al comisiei, generalul Vendro-Batez a achiziționat în repetate rînduri produsele respective pe care le-a expediat cu grijă acasă. De fiecare dată, el mai rămînea o săptămînă-două în Statele Unite, «pentru verificarea conturilor». Verificarea se făcea însă nu la Washington, așa cum ar fi fost normal, ci la New York, ceea ce a părut unora destul de bizar.

Cel mai intrigat s-a dovedit colonelul Francesco Polio, vicepreședintele comisiei. Cum nu era numai intrigat, ci și intrigant, colonelul s-a apucat să relateze superiorilor săi că Vendro-Batez își petrece timpul la New York într-un mod mai agreabil decît adunînd sau scăzînd cifre. S-a întreprins o discretă anchetă și generalul a fost destituit. Căci s-a constatat printre altele:

— că vinduse la New York 20 000 de pistoale cumpărate pentru poliția din La Paz;
— că desfăcuse — și încă la fier vechi! — aproape o tonă de cătușe noi-nouțe, care aveau aceeași destinație;

— că golise 100 000 de cartușe și comercializase la kilogram praful de pușcă astfel obținut;

— că întrebuițase beneficiile dobîndite pe această cale pentru a-și cumpăra trei automobile și o vilă în suburbiile New York-ului.

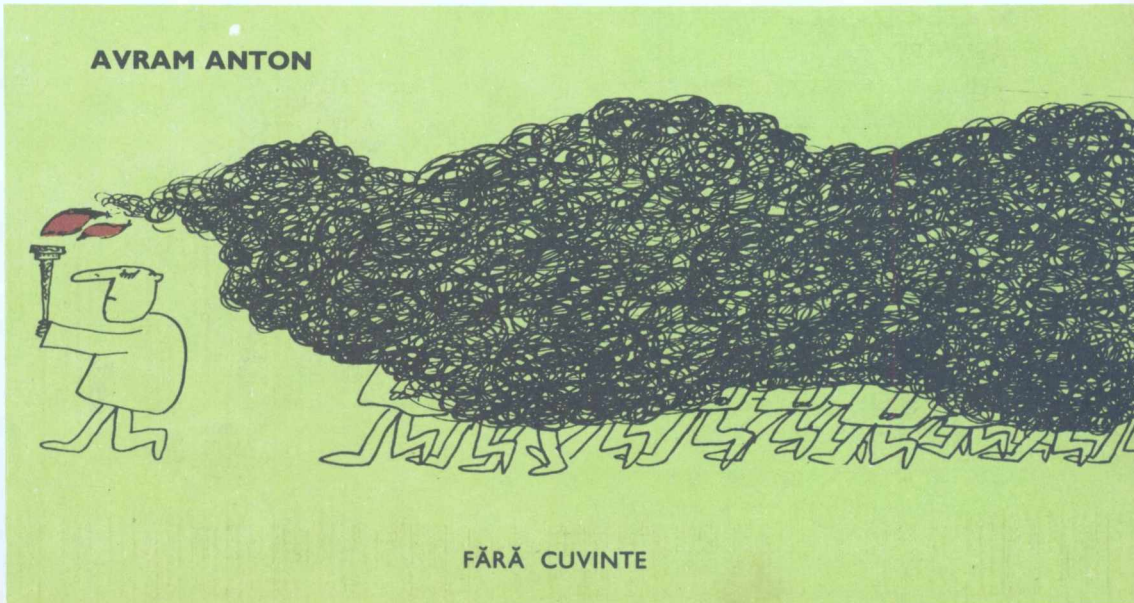
Generalul Vendro-Batez nu s-a declarat de acord cu sancțiunea primită, ba chiar a refuzat să se mai întoarcă în Bolivia. Se biziue probabil pe recunoștința autorităților din S.U.A. vila și cele trei mașini ale generalului fiind reclama vie a generozității ajutorului american.

I. DOGAR-MARINESCU

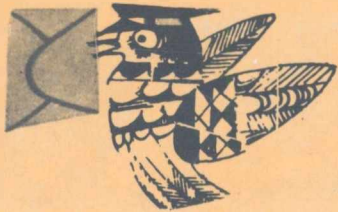

EL: — Ai citit «O tragedie americană?»

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

MARTIN GARTNER — COPȘA MICĂ,
REG. BRAȘOV

Ne întrebați ce condiții trebuie să îndepliniți pentru a deveni colaboratorul nostru. Niciuna. (Dacă aveți talent).

DONICHIAN SIMION (elev) —
CONSTANȚA

Încă un examen, și poate reușiți.

C. ARDELEANU — IAȘI

Din cele aproape o sută «jocuri de cuvinte» numai două se apropie de acceptare:

— *La ceartă, nu poți spune «ce artă!»*

— *La eclipsă, soarele e-lipsă.*

Celelalte sînt foarte slabe.

— *Capul e o masă deoarece trebuie să ai scaun la el.*

— *Ochii nu sînt suliiți ca să ți-i înfigi.*

Cu alte cuvinte, foarte multe dintre cugetări sînt negîndite. E bine să le selecționați înainte de a le trimite.

DUMITRU CONSTANTIN —
DRĂGĂȘANI

«Părerile» dv. sînt bune. Și ale noastre despre ale dv.

ILIESCU OVIDEL — IAȘI

Frumoasă poezie și mai ales delicată, după cum dovedeți în următoarea strofă:

Iubito, o să te iau de păr

Și o să te dau cu capul de pereți

Că te uiți încolo și-ncoace la alți băieți

Cînd sînt cu tine aproape văr.

Cum vreți să nu fugă muza de un asemenea îndrăgostit?

OCTAVIAN CHIZER — IAȘI

Am reținut o parte din «Vise» pentru o viitoare pagină. Cu alte cuvinte... ne-ați «trezit» interesul.

POPA N. MIHAI — HUȘI

«Fabula» ar putea fi interesantă. Versificația lasă însă mult de... așteptat. Reveniți deci, dar fără grabă.

CONSTANTIN CHIORESCU — IAȘI

Deocamdată, da. Chiar în pagina de față.

TEODOR PONEAVĂ —
COMUNA CIZER, REG. CLUJ

Poezia «Goluri» își justifică titlul. În «Mașinomanie» există cîteva versuri spirituale, dar problema a mai fost atacată și în alte variante. Trimiteți altceva.

LAZĂR DOREL — COMUNA PÎNCOTĂ-
ARAD, MARCHIS VASILE — DEJ

Ideile din desen sînt ilustrate slab. Mai desenați, mai trimiteți și vom mai vedea...

MARIN FLOREA — ALEXANDRIA,
REG. BUCUREȘTI

Poezia are o anecdotă mult prea cunoscută. Desenele n-au nici măcar atît.

A. GUSTI — CLUJ

Cu puțină osteneală epigrama putea fi bună:

*Unui pictor modernist
Mîzgălești de-ntreci măsura,
Dar fără să fim modesti*

*Pinza ce o folosești
E mai scumpă ca pictura.*

Al doilea vers, după cum poate observa oricine, nu are o legătură logică cu restul epigramei. Sau mai clar vă întrebăm: «dar fără să fim modești, ce?»

BÎTCĂ MIRCEA — DEVA, BUȘILA
COSTICĂ — GALAȚI, GROZA K.G. —
DEVA

Ați fost la un pas de publicare. Nu pierdeți speranța. Următorul pas s-ar putea să vă ducă unde trebuie.

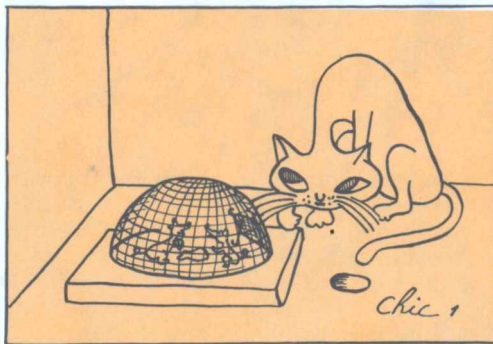
TUDOR N. ION —
COMUNA APOSTOLACHE, TELEAJEN

Aceeași remarcă din trecut: versuri didactice. Nu vă înțeleg: de ce nu țineți seama de observația noastră inițială?

MATEȘ WILLY — MANGALIA,
LAUB IOAN — TIMIȘOARA

Desenul e stingaci. Mai încercați, dar nu pe aceeași linie.

C. CHIORESCU

ȘOARECII: — Vai, ce noroc am avut de cușca asta!

IANCU ION — TIMIȘOARA

Sînteți pe drumul cel bun. Citez epigrama adresată unor fotbaliști (cu mici modificări):

*Amețiți de-nalte roluri,
Promovați de-o blîndă soartă,
Ați marcat destule goluri
Dar în fotbal, nu și-n poartă.*

C. VLADIMIR — BRAȘOV

Dintre «Culmile» dv. nici una nu atinge... culmea.

TĂNASE GHEORGHE — LOCO

«Însemnările unui cui» au nimerit ca nuca-n perete. De pildă, nu văd rostul următoareii cugetări: «Toate (cuietele) aveau capul ca o floare».

Ei, și? Unde e... filozofia?

DEOCAMDATĂ, NU!

Tomescu Mircea, Loco; Ciuchete Gh. — Craiova; Popescu Constantin — Loco; Drăghici Ion — Loco; Florescu Al. — Loco; Chircu Constantin — Reșița; Simion Constantin — Caransebeș; Teodorescu Vasile — Iași; Arhire Gh. — Galați; Rusu Livia — Iași; Dumitru Elisabeta — Tecuci; Boțan Avram — Petrila-Petroșeni; Sandovici C. — Bacău.

DRAGOȘ MUȘATESCU

— Mi-ați spus să vin miine!

Descoperiri senzaționale

O descoperire interesantă, care ar putea fi invidiată de toți arheologii, a făcut Inspekția comercială de stat din Ministerul Comerțului Interior.

Astfel, în satul Potigrafu din raionul Ploiești a fost descoperită, spre uimirea cercetătorilor, o prăjitură din vremuri străvechi, prăjitură care și-a păstrat însă forma intactă. Specialiștii susțin că forma s-a menținut datorită faptului că prăjitura era ambalată. Pe ambalaj, lingviștii au descifrat cuvîntul «Favorit», care se presupune a fi marca prăjiturii. Senzaționala descoperire nu a fost făcută cum s-ar crede la cinci, zece sau douăzeci de metri sub pămînt, ci chiar la cooperativa de consum din Potigrafu. Am omis să vă spunem că prăjitura se afla acolo chiar din anul fabricației sale, adică 1964 (deci de trei ani). Senzaționalul îl constituie însă faptul că prăjitura era dată spre consum. De remarcat lipsa de pregătire în domeniul arheologiei a responsabilului Nicolae Ene, care era gata să vîndă spre a fi consumată o astfel de piesă rară, de o asemenea valoare muzeistică. Nu mai spunem că prăjitura ar fi trebuit scoasă din circuitul comercial după 30 de zile de la fabricație așa cum prevăd normele în vigoare, și nu ținută spre vînzare trei ani.

Se pare că unii responsabili ar trebui îndrumați să urmeze un curs pentru însușirea cîtorva elementare cunoștințe arheologice, pentru ca pe viitor să nu mai strice pe consumatori produse alimentare cu asemenea valoroasă vechime!

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

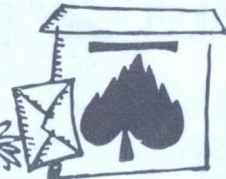
Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei»

44 601

URZICO DRAGĂ!

Mi-am cumpărat de la un magazin din localitate, o pereche de pantofi marca «Luxus» pentru care am plătit onorabila sumă de 225 de lei. Dar să vezi minunăție: nici n-am apucat să-i «rodez» că am și rămas în pană! Talpa pantofului de la piciorul stâng s-a dezlipit și a început s-o ia la dreapta, ce-i drept păstrind... viteza legală! Cerînd ulterior explicații vinzătorului din magazinul de unde achiziționasem faimoșii «Luxus», acesta mi-a spus că la mijloc trebuie să fie vorba despre un viciu ascuns de fabricație care a scăpat celor de la Întreprinderea «Flacăra Roșie» din Capitală.

Asta așa o fi: le-a scăpat lor și l-am... prins eu!

Secuiu Ilie
str. Cuza Vodă nr. 99
Constanța

DRAGĂ URZICO,

Să-ți povestesc ce s-a întîmplat la cantina CFR din Caransebeș: administratorul Cornel Răzvan, «asistat» de Valentina Pojita, cărora li s-au alăturat și două gestionare, au făcut niște matrapazlicuri de te prinde amețeala. Mai întii au procedat la neînregistrarea a numeroase bonuri de masă și apoi au găsit un sistem de a putea păstra «în folosință exclusivă» o parte din fondurile pe care le manipula cu ocazia aprovizionărilor. Și uite așa au ajuns la o excepțională performanță care a fost evaluată în cifre-pagubă pe seama cantinei la aproape 20 000 de mese.

Ăștia, dom'le, mai ceva ca rechinii. Nu s-au mulțumit să mănince o piine. Au devorat o cantină!...

Ion Vlad, Caransebeș

URZICUȚO,

Într-o bună zi, Tudor Condina, din Bucu-

rești, str. Matei Millo nr. 39, mare iubitoare de animale domestice, (indeosebi pisici) tocmai traversa porțiunea dintre Aleea Circului și stația ITB Galați cînd a observat că o pisică se îndreaptă și ea spre stație. Îngrijorată ca nu cumva micuța felină să pătească ceva, Tudor Condina a început să strige... stereofonic «pis, pis, pis!» Pisica însă nimic. Parcă era surdă. Ca atare, inimoasa domnișoară a început s-alerge disperată după pisică deoarece tramvaiul se apropia vertiginos de stație. Și pisica, speriată, a fugit. În schimb Tudor Condina s-a oprit și a fost izbită de tramvai, spre norocul ei, nu prea grav.

În fine, bine că n-a pățit nimic pisicuța, că ce ne făceam fără ea...

Dumitru Măndoiu, Loco

URZICO, DRAGA MEA!

Vreau și eu să te pun în curent cu o noutate: inginerul Bucur Ion, șeful pepinierii centrale Receaș, a cam luat-o razna. S-a apucat să folosească mijloacele de transport ale pepinierii pentru a-și aduce materiale de construcție necesare casei sale; a pus niște muncitori ai pepinierii să-i culeagă dude — bob cu bob — ca să-și facă țuică-strop cu strop; i-a «acordat» soției sale cîteva sute de lei din fondurile unității, deși 'mneaei n-a prestat aici nici o muncă; a luat pentru uz personal aproape o tonă de ciment aparținînd aceleiași pepinierii și a inclus valoarea acestuia în costurile de producție ș.a.m.d.

Și pentru că se pare că nu are de gînd să se oprească, te întreb că poate știi: inginerul Bucur ce-i? E șef de pepinieră sau șef de... sac fără fund?

Mihai Teodoru, Timișoara

URZICO!

Uite o problemă pe care n-o înțeleg: ditamai uzina constructoare de mașini din Reșița să nu

dispună în mod special de un oarecare spațiu acoperit sub coviltirul căruia să fie așezate utilajele disponibile care-și așteaptă cu stoicism redistribuirea. Așa stînd lucrurile, diverse mașini aflate în această categorie au trebuit să fie adăpostite pe culoarele unor sectoare, răpînd, bineînțeles, datorită volumului lor, o bună parte din capacitatea arterelor de circulație.

Situația trebuie deci urgent rezolvată că, doar n-o să ne apucăm — ca să putem trece prin culoarele uzinei — să facem cură de slăbire!...

Stamate Grigoriu, Reșița

DRAGĂ URZICO,

La magazinul «Delta Dunării» din str. Beldiman cîntărirea mezelurilor se face într-un mod demn de înregistrat în caietele internaționale de jonglerie. Dacă ceri parizer sau salam «Muntenia», al căror preț este inferior mușchiulețului sau pastramei, marfa este cîntărită pe o hîrtie a cărei subțirime nu se poate stabili decît în microni. În acest caz, deci, clientul nu-i păcălit! În schimb, cînd cumperi mușchiuleț sau șuncă, produsul este plasat pe o coală de hîrtie de ambalaj, avînd grosimea unei țesături de toamnă, care influențează cu promptitudine acul sensibil al cîntarului. Drept care, dintr-o anume cantitate de șuncă o porție respectabilă este necomestibilă, ea neaparținînd Făbriicii de mezeluri «Mistrețul», ci Făbriicii de hîrtie «Bușteni», sau indiferent care alta, că n-are importanță.

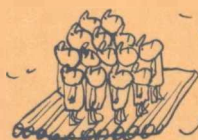
Așa că, fiți atenți inventivi vinzători din «Delta» Beldimanului — că poate pică într-o zi pe la voi un pelican care, cînd o bate o dată din aripi, vîntură toată hîrtia.

Aia groasă!...

Mircea Dîmboiu, Loco

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

IOSIF TEODORESCU

OUĂ... LA GUNOI

Recordul omltelor a fost obținut de cooperativa de producție meșugărească «Întreținerea» din Capitală, care a realizat o omltă de 18 000 (optsprezece mii) de ouă (nu-i greșeală de tipar), ouăle aparținînd întreprinderii de panificație «Pionierul». La acest formidabil record s-a ajuns prin construirea de către cooperativă a zece bazine la «Pionierul» pentru insulozarea a 200 000 de ouă. Aceste bazine însă au fost amplasate exact sub magazia de piine. Adică acolo unde se depune piinea caldă scoasă din cuptor. Și cu ajutorul căldurii radiată de piinea caldă, ouăle de dedesubt ar fi putut să facă și pui. De asemenea, printr-un alt ingenios defect de construcție s-a obținut ca apa de var din bazin (în care se conservau ouăle) să scadă mereu, așa că ouăle, în loc să rămînă în apă au rămas (la propriu) în aer.

În consecință, ouăle au fost scoase urgent din bazine ca să fie salvate. Dar 18 000 tot au murit.

Ca să vedeți ce paradox. Niște bazine defecte pentru că cei care le-au construit au lucrat cu... prea multă căldură!

Dacă citești «Claxonul»
vă privește, dar nu
ne otrăvești și pe noi.

Claxonul

Fiți cu ochii în patru pe cei care citesc «Claxonul».
După lectură, 80% dintre ei, se aruncă în valuri.

NUMĂR SPECIAL DE CONCEDIU. NU SE RÎDE, NU SE ZÎMBEȘTE. ODIHNĂ TOTALĂ, ACEST «CLAXON» A FOST SCRIS LA CEREREA UNUI GRUP DE TOVARĂȘI CINSTIȚI, DAR NEELEVATÎ. REDACȚIA NU RĂSPUNDE DE BANCURILE UITATE ÎN PAGINĂ. PREȚUL UNUI EXEMPLAR LEI 6. PENTRU CINE ÎL CUMPĂRĂ ÎMPREUNĂ CU «URZICA», LEI 1.50. (DIFERENȚA E SOCOTITĂ SPOR DE PERICLITATE).

REDACTOR ȘEF:

Vă spun eu ce-i cu el, după ce se dau primele;

REDACTOR ȘEF ADJUNCT: e în concediu de
boală, că pe cel de odihnă l-a terminat și pentru
unul de naștere nu e profilat.

REDACTOR (pe el, fraților!):

I. AVIAN

COMERT- COOPERAȚIE

În cadrul anului turistic internațional salonul de frizerie și coafură «Elegant» anunță onor clientela că primește bacșiș fără traducător.

Se fac frecții în toate limbile.

Fabrica de încălțăminte «Modern» a pus în vânzare un bogat sortiment de încălțăminte bărbătească.

Modele unice. Nu se găsesc nici în junglă.

Folosii stilourile bicolore cu pastă! Dacă nu găsiți rezerve se încarcă cu pastă făinoasă.

Nu scrie, dar conține vitamine.

De la Magazinul «Delta Dunării»:

Bucureșteni! Peștele e o mincare periculoasă. Conține oase, conține solzi. Consumați produse pescărești care nu prezintă pericole.

Untura de pește nu conține nici oase, nici solzi.

DE LA O.N.T.

Vilegiaturisți! Zilele însoțite de pe litoral produc arsuri. Scăpați de insolații, plecând prin O.N.T. la Mamaia în perioadele cu eclipsă de soare.

Pentru eclipsa de soare din 1995, locurile sînt completate.

Pentru sezonul 1967, oferim masa la restaurantele cele mai elegante de pe litoral.

Cazarea se face cu submarinul clientului.

ANUNȚURI ȘI RECLAME CU MUZICĂ

Ieri și-a aniversat într-un cadru intim 5 ani de căsătorie, tînărul fotbalist Lică Silvău.

Soția sa ne-a declarat că în general e mulțumită de bărbatul ei, deși l-a prins de trei ori jucînd în nocturnă, în deplasare.

Gospodine! Pentru vopsitul acasă, fabrica «Colorantul» vă recomandă colorantul «ideal».

Simplu și rapid! Vopsind o singură rochie, vă colorați întreaga garderobă...

Nu pătează lenjeria. O colorează complet... Prețul unei cutii: 292 lei (2 lei vopsea, 290 rochia).

Se vinde și prin ADAS...

Purtați cu încredere pantofi de vară confecționați din textinplastin.

Nu se găsesc nicăieri, dar sînt practici, ușori și ieftini.

Doritorii se vor adresa Ministerului Industriei Ușoare, Serviciul «Comenzi și livrări de bancuri»

De pe litoral

Vilegiaturisți! Gustați deliciosul nisip de mare, consumînd fructe și înghețata oferite pe plajă.

Căpșuni, vanilie, rom, cacao și alte specialități cu scîrț...

Se atrage atenția tinerilor care vor fi găsiți pe plajă fără veșmintele prevăzute în stas, că trebuie să posede asupra lor legitimația de nudist.

Legitimațiile nu sînt transmișibile.

Pentru a veni în sprijinul celor care nu pot sta pe litoral decît o zi sau două, s-au luat măsuri ca marea să funcționeze și noaptea.

Nu aruncați nisip pe plajă. De ce să murdăriți cojile de pepene, cojile de ouă și simburii de cireșe?

Micuța publicitate

Tînără, simpatică, 20 de ani, pierdut Biroul de populație pe numele Adela Firfiric, născută în 1930. Găsitorul e rugat să-l păstreze, contra recompensă. La ziar, sau mai bine la Barul Melody, primul coniac pe stînga.

Găsit în tramvaiul 12, fustă tergal. Rog păgubașa să-mi comunice cum a putut cobori din vagon fără fustă.

Găsit în autobuzul 38 ciine fox,

pureci corcitură. Ciulește urechile la numele Fleică.

Rog păgubașul să trimită 3—4 kg de nume, altfel o să uite cum se ciulesc urechile.

Cine a găsit în holul teatrului «Modern» două bilete pentru spectacolul de joi seara, să știe că nu le-am pierdut.

După vizionarea spectacolului, găsitorii sînt rugați să telefoneze la 86.47.47., pentru a le achita și despăgubirile...

Găsit în troleibuzul 87 o zgardă mare, cu următoarea inscripție: «Lui Sandu, de la soția lui, Mariana».

Păgubașul este rugat să-și ridice cadoul contra schimb de experiență.

DIVERSE

Doamnelor! Reclama e sufletul comerțului. Decolteuri artistice execută casa de modă «Folia». Mărimea decolteurilor se execută după împrejurări: dacă plecați la munte sau la mare, dacă plecați singure sau însoțite.

Pentru doamnele în dilemă, executăm rochiile rabatabile...

Cooperativa «Distincție și artă» execută pantaloni pescărești congelati sau oceanici.

Confecționăm de asemenea pantaloni de damă «Helanka» mulați pe picior. Pînă la prima probă, picioarele rămîn la dispoziția cooperativei.

Nu răspundem de picioarele nereclamate în termen.

Răspundem numai la picioarele rămase în cabine.

CULTURALE

Filiala din Mogoșeni a Societății pentru răspîndirea științei anunță: La căminul cultural din comuna Mogoșeni tov. conferențiar Eliade Badea va răspîndi știința între orele 16 și 18 vor-

bind despre «Ecuțiile trigonometrice transcendentele.

Ecuțiile vor fi urmate de horă și bufet rece.

Într-un tiraj de 20 000 de exemplare, editura «Cultura» a scos de sub tipar ediția a 2-a a marelui succes «Dans nocturn» de Eftimie Orbeanu.

Într-un tiraj de 18 000 de exemplare, amintita editură a scos din librării ediția I-a a aceluiași mare succes.

DE LA C.F.R.

Acceleratul, venind de la Timișoara, a sosit ieri în Gara de Nord fără nici o întîrziere.

Vinovații vor fi trași la răspundere.

Pentru a veni în ajutorul aglomerației, s-a hotărît ca la trenurile unde se eliberează cite două tichete pe un singur loc, aceste tichete să fie confecționate din carton subțire, spre a nu sta înghesuite.

În dorința de a se crea pasagerilor condiții cît mai bune de călătorie, s-au luat măsuri ca vagoanele de dormit să fie prevăzute cu personal de serviciu care să nu sforăie noaptea.

De la teatrele muzicale

Teatrul de estradă «Ritm și ye-ye» prezintă în parcul Andronache spectacolul muzical «Ha! Ha! Ha!» Fast, montare, aer curat. Bufet bine asortat.

În tot timpul spectacolului onor publicul va fi servit cu limonadă și diverse cu apă rece.

La terminarea spectacolului, tramvaiele 1, 21, și 17 așteaptă publicul încă de la prima pauză.

CONCURS

Ansambllul muzical «Melodia» anunță un concurs pentru ocuparea următoarelor posturi:

O cîntăreață, cu voce categoria a III-a.

O voce categoria I-a, fără cîntăreață.

O balerină pentru corp ansamblu (sau fără ansamblu).

Un sufler, care în turnee să sufle și la trompetă.

Un scenograf care să se priceapă și la scenografie.

Concursul va avea loc la o dată care va fi anunțată după ținerea concursului.

ANUNȚ Vizitați restaurantul «STEJARUL»

cu mobilierul și responsabilul complet renovat. Astă-seară are loc deschiderea localului, care a fost închis cu gestionar cu tot. Bufet și gramaj pentru toate gusturile. La prînz grătar pe cărbuni, la inventar gestionar pe jăratec.

Atențiune! Ospătarii noștri vor-

besc la perfecție două limbi.

Unele lipsuri au numai la limba de vacă.

Dizează și țuică bătrînă. În reprezentație: celebrul toreador mexican Mario Montano, care va executa în fața dv. o coridă cu niște fripturi de taurine.